

„Dievas apkabino mane ir tarė: „Tu čia, ar ne?“

Angelai 28 metai. Jos tikėjimo kelionė yra iš dviejų etapų. Iš pradžių 14 metų ji priėmė krikštą po to, kai pakeitė mokyklą ir susipažino su krikščionybe. Ir kiek vėliau, kai aiškiai suprato, kad sekti Kristumi reiškia esminius pokyčius gyvenime. (Galima pasirinkti subtitrus lietuvių kalba)

2025-05-03

Mano vardas Angela, man 28 metai, gyvenu Valjadolide, Ispanijoje. Prieš porą metų persikėliau čia dėl darbo. Tiesa ta, kad Viešpats viską buvo suplanavęs. Čia susipažinau su savo vyru, ką tik susituokėme ir esu labai patenkinta.

Manau, kad daugelyje atsivertimo istorijų yra koks nors lemiamas momentas, bet vis tiek tai vyksta palaipsniui. Žmonėms, kurie patiria atsivertimą patarčiau: „Ramiai, pamažu.“ Bus dalykų, kuriuos tau gali būti sunkiau suprasti. Taip pat pasakyčiau: „Nebijok!“ Tai yra, pasitikėk Dievu. Viena draugė man pasakė kai ką, kas man padėjo per visą tą laiką. Tie žodžiai tokie: „Dievas geriau žino“. Tiesa, kad kartais tokie žodžiai kitiems žmonėms ir man pačiai gali pasirodyti lyg tiesiog šabloniškas pasakymas, kad nusiraminau, bet tai tikra tiesa: Dievas geriau žino. Tai tik trys žodžiai, bet tuo gyvenimo

laikotarpiu juos išgyvenau. Aš verkdavau. Būtent man verkiant man tai pasakė viena draugė ir paskatino mane susimąstyti. Net nusikeikiau! Tada viskas pamažu stojo į savo vietas.

Krikštas keturiolikos metų

Mano šeima nėra ateistai mano tėvai tiki Dievui, tačiau tiesa, kad jiems religija nebuvo svarbi. Jie neidavo į bažnyčią. Taigi, kai gimiau, jie nusprendė manęs nepakrikštyti.

Tad kas nutiko? Kai man sukako 12 metų, perėjau į kitą mokyklą augustinijonų ordino vadovaujamą mokyklą. Tai buvo pirmas kartas, kai man tikrai paaiškino apie katalikų tikėjimo sakramentus, apie Jėzų... Iki tol niekas nebuvo man apie tai kalbėjęs. Matydavau mokyklos draugus einant prie altoriaus, kad priimtų Eucharistiją.

Ne viską supratau, nežinojau, kas vyksta, bet manyje kažkas tartum suvirpėjo ir tai nebuvo tiesiog: „A, matau, kad mano bendramoksliai kažką daro, tad aš irgi noriu dalyvauti“. Tai buvo kažkas gilesnio. Nesugebėčiau to paaiškinti... pašaukimas, kažkas viduje. Būtent tada pradėjau tuo domėtis, kalbėtis su vienu kunigu vienuoliu. Jis mane pamokė pagrindinių dalykų, nes aš nieko nežinojau. Taigi, 14 metų priėmiau krikštą.

„Dievas geriau žino“

Antroji mano atsivertimo istorijos dalis įvyksta, kai man buvo 21 metai. Mokiausi universitete, lankiausi kitose šalyse, sukaupiau įvairios patirties. Kartais man kildavo abejonių, klausimų, kurių dėl vienos ar kitos priežasties negebėjau išspręsti. Tada šiek tiek nutolau.

Nutiko taip, kad mane pakvietė į vienas *Opus Dei* organizuojamas

rekolekcijas. Nieko apie tai nežinojau, bet nuvažiavau, susipažinau su vienu žmogumi. Dabar ji man gera draugė. Ji atsakė į visus mano klausimus, o jų buvo daug. Tada pradėjau lankytis ten, kur ji gyvena, tai yra, Dievo Darbo centre. Kalbėdavausi su ja tai vieną, tai kitą savaitę, po truputį lavinausi ugdymo užsiėmimuose.

Buvo vienas labai įdomus momentas, kai apsilankėme Toresiudado šventovėje. Būtent ten, Toresiudade, pirmą kartą priėjau išpažinties, taip sakant, kaip suaugęs žmogus. Tai buvo esminio pokyčio akimirka. Nežinau, kaip tai paaiškinti, bet manyje kažkas sujudėjo. Tikiu, kad tai malonė, kurią Dievas teikia per sakramentus.

Būna akimirkų, kai patiri nusivylimą. Galvoji: „Niekas manęs nesupranta“. Tai, ką sakau, galbūt truputį perdėta, bet manau, kad jeigu

esi tikras tuo, kuo tikrai giliai tiki, turi paaiškinimą ir moki tai išsakyti manau, kad tai netgi tavo pareiga tuo pasidalinti su kitais žmonėmis.

Turėjau vaikiną beveik 2 metus buvome drauge. Ką gi, tada buvo kilę daug klausimų, kaip visa tai klostysis, kaip išgyvenu savo santykius. Tada jau po truputį priėmiau Bažnyčios žinią apie draugystę iki santuokos, meilę ir ypač apie skaistumą. Man patinka tai paminėti, nes tai mane giliai palietė. Ėmiau klausti savęs daugelio dalykų, kai kuriuos jų supratau, kitus kiek mažiau, bet reikia duoti sau laiko ir pamažu vis viską geriau suprasti.

Taip jau nutiko, buvo akimirka, kai nusprendžiau pakeisti tam tikrus dalykus dėl to, kaip išgyvenau savo santykius. Buvo sunku, nes tai buvo tam tikras šuolis, kažkas naujo, bet Dievas buvo su manimi. Jaučiau tai ir nusprendžiau pakeisti kai kuriuos

dalykus. Tas santykis su vaikinu nutrūko.

***Opus Dei* supernumerarijos pašaukimas**

Galvoju, kad tai, jog esu laisva ir užduodu sau daug klausimų, padėjo surasti Dievą ir Jo Darbą. Šiuo keliu Dievas atvėrė rankas mane apkabino ir pasakė: „Ar tu čia?“

Man labai sunku paaiškinti savo pašaukimą į *Opus Dei* ne todėl, kad reikėtų paaiškinti daug dalykų, bet būtent todėl, kad neturiu paaiškinti beveik nieko. Kaip paaiškinti meilę žmogui? Kaip paaiškinti meilę Dievui?

Opus Dei žinia atrasti Dievo kasdienybėje man atrodo visų normaliausias ir natūraliausias dalykas. Atrandu Dievą savo kasdienybėje. Kur dar Jį surasiu? Per tą vieną valandą sekmadieniais bažnyčioje? Kasdien puoselėju šį

asmeninį santykį su Dievu.
Stengiuosi. Tiesa, kad kartais
pavyksta geriau, kartais prasčiau.
Kartais nespėju net truputį
paskaityti, kad kažką apmąstyčiau ir
melsčiausi. Kartais pavyksta nueiti į
mišias, kartais – ne, bet tai man
atrodo visų natūraliausias dalykas.
Tad atradau savo pašaukimą būti
supernumerarija, suvokiau tai labai
aiškiai, nes Dievas įdiegė šį troškimą
mano širdyje.

Laikui bėgant supranti, kad visus
tuos dalykus Dievas tau dovanoja,
jeigu seki Jo užuominomis. Ateina
metas, kai atsiduri tokiose padėtyse,
kad niekada nebūtum pagalvojusi,
jog ten atsidursi.